

Arrest

nr. 124 293 van 21 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 februari 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Jabalsaraj (provincie Parwan). U bent van Tadzjiekse origine. U bent in 2000 naar België gekomen. U verklaarde toen zowel mensen van Jamiat-e Islami als het (toenmalige) Talibanregime te vrezen. Op 29/11/2000 heeft u een eerste keer asiel gevraagd in België. Op 07/07/2003 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna CGVS) een beslissing tot weigering van erkenning van

de hoedanigheid van vluchteling. Op 17/03/2004 nam de Vaste Beroepscommissie eveneens een weigeringsbeslissing.

In 2004 werd uw verblijf in België geregulariseerd. In 2006 is uw Afghaanse echtgenote, met wie u in 1998 huwde, naar België gekomen.

Op 04/04/2011 werd u, onder andere om feiten van mensensmokkel, veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen. U kreeg een effectieve gevangenisstraf van zes jaar.

Op 27/09/2013 heeft u een tweede asielaanvraag ingediend in de gevangenis van Merksplas.

U stelt dat u sedert vele jaren informant van de Federale Gerechtelijke politie bent. Door uw toedoen zouden tal van strafzaken zijn opgelost. Diverse personen, veelal personen die de Afghaanse nationaliteit hebben, werden veroordeeld. U noemt diverse namen, zoals die van S. M. (...), D. T. (...) en S. Y. (...). Deze personen werden na het uitzitten van hun gevangenisstraf naar Afghanistan gepatriëerd.

S. M. (...) is al enige jaren geleden terug in Afghanistan. U stelt dat hij zich daar bij de Taliban in de provincie Logar aansloot. Veel Afghanen die in Antwerpen verblijven, zouden hiervan op de hoogte zijn. Andere Afghanen die u ooit verlinkte, werden in 2010 naar Kabul overgebracht. D. T. (...) werd volgens uw informatie in 2012 naar Kabul gepatriëerd. Het waren de mensen die in 2010 werden teruggestuurd die te weten kwamen dat u samenwerkte met de politie. Eertijds zou u, in opdracht van de politie, van hun organisaties deel hebben uitgemaakt. Nog andere Afghanen behoorden tot die netwerken. U noemt onder meer de namen S. T. (...) en N. E. (...).

In augustus of september 2012 kreeg uw vrouw dreig telefoons. Men dreigde ermee u te vermoorden als u ooit naar Kabul zou terugkeren. De beller eiste ook een schadevergoeding van 40.000 USD, geld dat u onmogelijk kan betalen. Uw contact bij de Federale politie onderzocht het telefoontje en bevestigde dat het om een oproep uit het buitenland ging. U verklaart dat één van uw vijanden (S. Y. (...), S. M. (...) of S. T. (...)) later uw schoonvader in Kabul vermoord heeft. Over deze moord heeft u niet veel informatie.

U verklaart heden dat uw Belgische verblijfsdocumenten werden afgenomen maar dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren. U verklaart mensen als S. M. (...), S. Y. (...) en N. E. (...) te vrezen. U stelt ook de broer van uw vermoorde schoonvader te vrezen. Deze persoon, K. (...) genoemd, acht u verantwoordelijk voor de dood van uw schoonvader en zint op wraak.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legt u enkele documenten neer. Het betreft een brief van de Afghaanse politie (met vertaling naar het Engels), een klachtenbrief gericht aan de politie van Kabul (met vertaling naar het Engels) en een brief van een officier van het Afghaanse Ministerie van Binnenlandse Zaken.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u en uw familie problemen hebben gekend met S. M. (...) en anderen. U stelt dat deze personen uw vrouw telefonisch hebben bedreigd en u beweert dat zij uw schoonvader in Kabul hebben vermoord. Echter, uw verklaringen hieromtrent kunnen geenszins overtuigen. Zo kan u in het geheel niet verduidelijken wanneer uw schoonvader zou zijn gedood (CGVS, p.5). Als u gevraagd wordt wie uw schoonvader vermoordde, antwoordt u: "Ik weet het niet precies. Sefat Yusufzai, S. M. (...) of S. T. (...). Ik denk dat het S. (...) is, hij is bij de Taliban" (CGVS, p.4). Echter, uit het document van de politie van Kabul moet blijken dat S. T. (...) verantwoordelijk zou worden gehouden voor deze moord. U stelt dat u stress heeft en dat u de documenten die u voorlegt niet gelezen heeft, wat zeer merkwaardig is en niet verenigbaar lijkt met uw beweerde vrees voor deze personen die in de documenten worden vermeld. Op de vraag of één van de personen die u vernoemt door de Afghaanse autoriteiten werd gearresteerd, zegt u dat dit inderdaad het geval was maar u weet niet wie dan wel zou zijn

opgepakt (CGVS, p.5). Ook op de vraag of S. T. (...), die de verantwoordelijkheid voor de moord op uw schoonvader op zich zou hebben genomen, in de cel zit, kan u geen antwoord geven (CGVS, p.8). Voorts verklaart u dat iemand van de Afghaanse autoriteiten het onderzoek leidt maar u weet niet wie die persoon is (CGVS, p.6). Over dit onderzoek zelf zegt u verder helemaal niets te weten (CGVS, p.9). U stelt voorts dat u een dreigbrief van de Taliban liet opsturen maar de inhoud van dat document kent u ook niet (CGVS, p.6). Evenmin kan u zeggen door wie het document zou zijn ondertekend (CGVS, p.9). Dergelijke vage verklaringen ondergraven de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees in ernstige mate.

U beweert verder dat uw vrouw telefonisch werd bedreigd en dat de Federale Politie deze dreig telefoons heeft onderzocht maar u legt daarvoor geen enkel bewijs neer.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u wel enkele andere documenten voor, met name een brief van de Afghaanse politie (met vertaling naar het Engels), een klachtenbrief gericht aan de politie van Kabul (met vertaling naar het Engels) en een brief van een officier van het Afghaanse Ministerie van Binnenlandse Zaken. Echter, deze zijn allesbehalve bewijskrachtig. Ten eerste dient te worden opgemerkt dat dergelijke stukken uw asielaanvraag slechts ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Bovendien kan worden vastgesteld dat het telkens om een kopie gaat. Verder kan nog worden gewezen op het gesolliciteerde karakter van deze documenten. Zo lijken de petitie van uw schoonvader en de brief van de politie van Kabul louter een herhaling van uw vage relaas. Opvallend is dat in de klacht van uw schoonvader telkens sprake is van S. (...) Hamidi in plaats van S. M. (...). De brief die door een overheidsfunctionaris, M. K. (...) genaamd, zou zijn geschreven, maakt eveneens een zeer gesolliciteerde indruk. Deze man schrijft dat u "niet in Afghanistan kan wonen" en dat uw "leven bij terugkeer naar Afghanistan 100% in gevaar is". Het is niet aannemelijk dat een overheidsfunctionaris uitdrukkelijk zou vermelden dat men u in Afghanistan niet kan beschermen. De documenten die u voorlegt, herstellen uw geloofwaardigheid niet.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u evenmin op duidelijke manier kan aantonen dat u werkelijk als informant voor de Federale Politie gewerkt heeft. U beweert dat u de politie geholpen heeft bij het klussen van personen die zich met criminele activiteiten bezig hielden maar u brengt hiervoor geen begin van bewijs aan. De Correctionele Rechtbank van Antwerpen achtte het overigens evenmin bewezen dat u een informant van de politiediensten was en relativerde het belang van de info die u aan de politiediensten zou hebben doorgegeven (vonnis, p.31). In een antwoord van de Federale Gerechtelijke Politie stelt deze dat niet bevestigd of ontkend mag worden dat u een informant van haar diensten was. De politie voegt eraan toe: "Indien een persoon zich uitgeeft voor een informant is dit volledig voor zijn rekening".

Bovenstaande argumentatie toont aan dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u als informant voor de Federale Politie heeft gewerkt en dat u om die reden problemen riskeert met S. M. (...), die een Talib zou zijn, en anderen. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Bovendien kan ook de subsidiaire bescherming u niet worden toegekend. Bij vonnis van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen van 04/01/2011 werd u veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van zes jaar wegens mensensmokkel in het raam van een criminele organisatie, valsheid in geschriften met gebruik van valse stukken, mondelinge bedreigingen en heling. Uit het vonnis blijkt dat u de leider was van de Belgische tak van een internationaal netwerk dat personen van Afghanistan naar België smokkelde.

Artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet stipuleert dat een vreemdeling die zich schuldig maakt aan een ernstig misdrijf uitgesloten wordt van de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien het hier feiten van mensensmokkel betreft, kan niet worden betwijfeld dat dit misdrijf 'ernstig' is.

Artikel 49/2, §5 van de Vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal in dergelijk geval in zijn beslissing een advies dient te verstrekken over de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met artikel 3 van het EVRM.

In deze dient te worden opgemerkt dat, gezien de vaststelling dat uw verklaringen niet voldoende geloofwaardig blijken, het niet aannemelijk is dat u bij een terugkeer naar Afghanistan de door u genoemde personen dient te vreezen.

Dat u om die reden bij een terugkeer naar Afghanistan het slachtoffer van foltering of van een onmenselijke of vernederende behandeling dreigt te worden, is dan ook niet aannemelijk.

Wat de algemene situatie in uw regio van herkomst betreft, dient het volgende te worden opgemerkt. U verklaarde afkomstig te zijn van het district Jabal Saraji (district Parwan).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Jabul Saraj in de provincie Parwan te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict d.d. 20 november 2013 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad d.d. 20 november 2013) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan.

Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat de veiligheidsincidenten in de provincie Parwan zich concentreren in welbepaalde districten. In de andere districten van Parwan blijft de situatie vrij rustig. Betreffende het district Jabul Saraj blijken zich in de periode van verslaggeving amper incidenten te hebben voorgedaan, en kan bezwaarlijk worden gesteld dat er een situatie heerst van veralgemeend willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Jabul Saraj in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Dat u bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van de algemene veiligheidssituatie het slachtoffer van een onmenselijke of vernederende behandeling dreigt te worden, is zoals blijkt uit bovenstaande argumentatie evenmin aannemelijk.

Bijgevolg dient te worden geconcludeerd besloten dat het artikel 3 van het EVRM een terugkeer of verwijderingsmaatregel naar Afghanistan niet in de weg staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder meen ik dat u op basis van artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet uitgesloten dient te worden van de status van subsidiaire bescherming.“

2. Procedure

De raadvrouw van verzoeker vraagt ter terechtzitting om de zaak te willen uitstellen omdat verzoeker niet aanwezig kon zijn omdat hij niet tijdig kon worden overgebracht uit de gevangenis.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker ter terechtzitting wettig vertegenwoordigd wordt bij wege van zijn advocate. Daarenboven verklaart zijn raadvrouw dat verzoeker pas daags voor de terechtzitting aan de gevangenisdirectie heeft verzocht om deze bij te mogen wonen, zodat het niet meer tijdig kunnen organiseren van een veiligheidsescorte naar de gebouwen van de RvV enkel te wijten is aan verzoekers laattijdige aanvraag hierom. Daarnaast moet gewezen worden op het schriftelijk karakter van de procedure voor de RvV, de Raad stelt vast dat verzoeker zijn argumenten heeft kunnen doen gelden in zijn verzoekschrift, alsook met het indienen van bijkomende stukken en bij wege van zijn advocate ter terechtzitting. Bovendien licht verzoekers raadvrouw niet toe welke elementen verzoekers persoonlijke aanwezigheid op de terechtzitting nog kan bijbrengen. De Raad gaat dan ook niet in op het verzoek om uitstel.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker voert aan dat hij wel degelijk informatie gaf over de moord op zijn schoonvader en dat zijn vrouw deze moord voor hem heeft verzwegen omdat verzoeker op dat moment werd verzorgd wegens een levensbedreigende aandoening. Daarnaast voert hij aan dat hij wel degelijk verklaarde dat de Federale Gerechtelijke Politie dreig telefoons heeft onderzocht en wijst hij er op dat het CGVS voorbijgaat aan het document waaruit blijkt dat de inspecteur van de gerechtelijke politie hem in de gevangenis wel degelijk heeft bezocht. Hij voert ook nog aan dat uit het vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen niet kan worden afgeleid dat hij geen informant zou zijn geweest, wel integendeel. Daarnaast bevat het vonnis nog andere indicaties waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker wel degelijk een informant was in allerlei strafdossiers. In elk geval heeft verzoeker zich als informant gemanifesteerd in de ogen van anderen. Aldus meent verzoeker dat hij bij terugkeer naar Afghanistan het slachtoffer zou worden van wraakacties door veroordeelde mensensmokkelaars. Daarnaast verwijst hij nog naar een negatief advies van de commissie van advies voor vreemdelingen van 12 december 2011 inzake de uitzetting van verzoeker uit België.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Verzoeker is het niet eens met de beoordeling dat het geweld in Afghanistan zou beperkt zijn van een

district tot het andere. Er is ook geen enkele indicatie dat een bepaald district niet van de ene dag op de andere weer het toneel is van een nieuw incident. Ook verzoekers district wordt omsingeld door andere districten waar wel courant veiligheidsincidenten plaatsvinden. Hij verwijst ook naar de verslechterende toestand op korte termijn ingevolge de nakende terugtrekking van de NAVO en een groot deel van de Amerikaanse troepen in 2014.

3.2. Beoordeling

3.2.1. Nopens de vluchtelingenstatus

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoekers asielaanvraag wordt ongeloofwaardig geacht om de volgende redenen:

- verzoekers problemen met S.A. en anderen zijn niet aannemelijk Deze zouden verzoekers vrouw telefonisch hebben bedreigd en verklaarden haar vader in Kabul te hebben vermoord. Verzoeker kon niet verduidelijken wanneer zijn schoonvader zou zijn gedood noch door wie. Uit het politiedocument dat hij voorlegt, blijkt nochtans dat S.T. verantwoordelijk wordt gehouden. Verzoekers verklaring dat hij stress heeft en de documenten niet heeft gelezen, is niet verenigbaar met de beweerde vrees voor de personen die in de documenten worden vermeld. Verzoeker verklaart dat de vernoemde personen werden gearresteerd, maar weet niet wie. Hij weet evenmin of S.T. in de cel zit. Hij verklaart dat iemand van de Afghaanse autoriteiten het onderzoek leidt maar weet niet wie dit is en weet helemaal niets over het onderzoek zelf. Verder legt hij vage verklaringen af over een dreigbrief die hem nog zou zijn opgestuurd;
- verzoeker beweert dat zijn vrouw telefonisch werd bedreigd en dat de Federale Politie deze dreig telefoons heeft onderzocht, maar legt daarvan geen enkel bewijs neer;
- verzoeker legt volgende documenten neer: een brief van de Afghaanse politie (met vertaling naar het Engels), een klachtenbrief aan de politie van Kabul (met vertaling naar het Engels) en een brief van een officier van het Afghaanse Ministerie van Binnenlandse Zaken. Deze stukken ondersteunen een asielaanvraag slechts bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is. Bovendien gaat het telkens om een kopie en hebben deze documenten een gesolliciteerd karakter. De petitie van zijn schoonvader en de brief van de politie van Kabul is louter een herhaling van verzoekers vage relaas. Bovendien is in de klacht van de schoonvader telkens sprake van S.H. in plaats van S.A.. De brief die door de overheidsfunctionaris M.K. zou zijn geschreven, maakt eveneens een gesolliciteerde indruk. Deze schrijft dat verzoeker "niet in Afghanistan kan wonen" en dat zijn "leven bij terugkeer naar Afghanistan 100% in gevaar is". Het is niet aannemelijk dat een overheidsfunctionaris uitdrukkelijk zou vermelden dat verzoeker in Afghanistan niet kan worden beschermd. De documenten die hij voorlegt, herstellen de geloofwaardigheid niet;
- verzoeker toont evenmin op een duidelijke manier aan dat hij werkelijk als informant voor de Federale Politie gewerkt heeft. Hij legt hier geen begin van bewijs van neer. Ook de correctionele rechtbank van Antwerpen achtte het niet bewezen dat hij een informant van de politiediensten was

en relativeerde het belang van de info die hij aan de politiediensten zou hebben doorgegeven (vonnis, p.31). Ook een antwoord van de Federale Gerechtelijke Politie stelt deze dat niet bevestigd of ontkend mag worden dat hij een informant van haar diensten was. De politie voegt eraan toe: "Indien een persoon zich uitgeeft voor een informant is dit volledig voor zijn rekening".

Waar verzoeker aanvoert dat hij weinig informatie kon geven omtrent de moord op zijn schoonvader, omdat hij ten tijde van de moord, in november 2012, werd opgenomen in het ziekenhuis te Brugge en zijn vrouw hem dat om die redenen niet vertelde, stelt de Raad vast dat verzoeker de huidige asielaanvraag indiende op 27 september 2013 en gehoord werd op het Commissariaat-generaal op 8 november 2013, dat verzoeker daarbij de moord op zijn schoonvader als een van de essentiële elementen aanbracht ter staving van deze asielaanvraag, zodat kan worden verwacht dat op het ogenblik dat hij gehoord werd, hij genoegzaam op de hoogte was van deze moord, vermits het hier om een cruciaal element gaat betreffende zijn vrees voor vervolging en hij sinds zijn hospitalisatie ruimschoots de tijd had om zich in te lichten. Bovendien blijkt niet dat voor het Commissariaat-generaal verzoeker heeft verwezen naar zijn hospitalisatie ter verschoning van zijn gebrek aan kennis over de moord op zijn schoonvader, hij stelde enkel dat hij gestresseerd was. Aldus stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot een postfactum verklaring, die geen afbreuk doet aan deze pertinente vaststelling. De Raad stelt aldus vast dat verzoeker inderdaad geen idee heeft wie zijn schoonvader vermoordde, noch heeft hij enig idee wanneer dit zou hebben plaatsgevonden. Ook het feit dat verzoeker zelf klaarblijkelijk het politiedocument dat hij voorlegt niet gelezen heeft, valt niet in overeenstemming te brengen met de door verzoeker aangevoerde vrees. Verder betwist verzoeker niet dat hij niet kon duiden welke van de door hem genoemde personen in Afghanistan werd gearresteerd, hij betwist evenmin dat hij niet weet of S.T., die verantwoordelijk wordt gehouden voor de moord, thans in de gevangenis zit, noch dat hij niet weet wie in Afghanistan het onderzoek leidt en dat hij niets weet over dit onderzoek zelf.

Met betrekking tot de telefonische dreigementen aan zijn vrouw, verwijst verzoeker naar het feit dat deze door de Federale Gerechtelijke Politie werden onderzocht en dat hij zelf geen informatie of bewijzen kan aanbrengen. De Raad kan te dezen enkel vaststellen dat verzoeker geen bewijs aanlevert van de telefonische dreigementen. Dit betreft echter slechts één element in de bestreden beslissing, die moet worden gelezen als een logisch geheel en niet als een amalgaam van elkaar losstaande motieven. Waar verzoeker aanvoert dat de stavingsdocumenten worden afgedaan op basis van een loutere "indruk", wordt verzoeker hierin niet gevolgd. Vooreerst legde verzoeker slechts kopieën neer. Wat betreft hun inhoud zijn de petitie van zijn schoonvader en de brief van de politie van Kabul slechts herhalingen van verzoekers vage relaas. De Raad is dan ook van oordeel dat deze stukken niet van aard zijn verzoekers ongeloofwaardige verklaringen te herstellen. In de klacht van zijn schoonvader is bovendien sprake van S.H. en niet van S.A.. Wat betreft de brief van een overheidsfunctionaris M.K. kan wel degelijk op basis van de verklaringen daarin, dat verzoeker "niet in Afghanistan kan wonen" en dat zijn "leven bij terugkeer naar Afghanistan 100% in gevaar is", worden afgeleid dat deze brieven een gesolliciteerde indruk maken. De Raad is dan ook van oordeel dat deze stukken niet bewijskrachtig zijn. Waar verzoeker aanvoert dat niet gemotiveerd werd omtrent het document "bezoektoelatingen" waaruit blijkt dat hij in de gevangenis bezoek kreeg van inspecteur W.H., kan de Raad niet op basis van een eenmalig bezoek van een politie-inspecteur afleiden dat verzoeker daadwerkelijk informant was voor de gerechtelijke politie en hierom represailles vreest in Afghanistan. Dit document is dan ook slechts van aard verzoekers relaas te ondersteunen voor zover hij geloofwaardige verklaringen aflegt.

Verzoeker verwijst naar het vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen van 4 april 2011 en stelt dat hieruit wel degelijk kan worden afgeleid dat verzoeker informatie doorgaf, doch dat deze reeds gekend was door de politiediensten. Daarnaast verwijst hij nog naar zijn verklaringen waaruit blijkt dat hij in contact stond met de politiediensten en verklaarde hen informatie te hebben gegeven in verschillende strafzaken tegen Afghanen. De Raad betwist niet dat verzoeker, op zijn minst omwille van de strafzaak tegen hem zelf, in contact staat met de politie. De verklaringen die verzoeker tijdens het gehoor op het CGVS evenwel heeft afgelegd omtrent de informatie die hij zou hebben gegeven aan de politie, zijn louter beweringen, die verzoeker op generlei wijze staft. Uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal navraag heeft gedaan bij de gerechtelijke politie, maar deze weigerde verzoekers beweringen te bevestigen of te ontkennen. Het enige wat verzoeker aanbrengt, is het feit dat hij namen kent van Afghanen die in België een strafrechtelijke veroordeling opliepen en van een aantal Belgische politie-inspecteurs. Gelet op het feit dat verzoeker veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van zes jaar wegens mensensmokkel in het raam van een criminele organisatie, valsheid in geschriften met gebruik van valse stukken, mondelinge bedreigingen en heling, behoeft het feit dat verzoeker in contact staat met politiemensen en met "mensen uit het milieu", weinig verwondering. Op zichzelf acht de Raad deze verklaringen dan ook niet bewijskrachtig. Uit het vonnis van 4 april 2011 kan niet worden afgeleid dat verzoeker informant was bij de politiediensten. Er valt enkel in te lezen dat, voor zover hij informatie

gaf aan de politiediensten, deze reeds door hen gekend was. Uit geen van de elementen die verzoeker aanvoert kan worden afgeleid dat verzoeker effectief informant was of dat hij als zodanig wordt beschouwd. Ook waar verzoeker beweert dat het volstaat dat zijn vermeende vervolgers in Afghanistan van mening zijn dat hij hen heeft verklikt, beperkt verzoeker zich weerom tot loutere beweringen. Verzoeker maakt de moord op zijn schoonvader en de bedreigingen aan het adres van zijn vrouw op geen enkele wijze aannemelijk.

Verzoeker slaagt er met deze elementen dan ook niet in om de ongeloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen.

Met betrekking tot het advies van de commissie van advies voor vreemdelingen van 12 december 2011, stelt de Raad vast dat dit enkel betrekking heeft op het op dat ogenblik voorhanden zijnde uitzettingsbesluit van verzoeker. Dit advies strekt er geenszins toe, noch kan er uit worden afgeleid, dat thans aan verzoeker de vluchtelingenstatus moet worden toegekend.

Het eerste middel is niet gegrond, noch maakt verzoeker anderszins aannemelijk dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingrechtelijke zin.

3.2.2. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

Voor zover verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet gaat hij eraan voorbij dat in de beslissing van de commissaris-generaal hij op grond van artikel 55/4 van de vreemdelingenwet werd uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker betwist de beslissing tot uitsluiting niet. De Raad kan dan ook enkel vaststellen dat, zoals duidelijk blijkt uit het administratief dossier, verzoeker werd veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van zes jaar als leider van de Belgische tak van een internationaal netwerk van mensensmokkelaars. Het staat buiten discussie dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan een ernstig misdrijf, zodat de uitsluitingsgrond in de bestreden beslissing conform artikel 55/4 van de vreemdelingenwet moet worden bevestigd. Voor zover verzoeker zich beroept op de artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet is het middel dan ook onontvankelijk.

Vervolgens wordt, in het kader van het advies conform artikel 49/2, §5 van de vreemdelingenwet over een eventuele terugkeer naar Afghanistan vastgesteld dat, aangezien verzoekers asielaanvragen, zoals hoger besproken, ongeloofwaardig is, verzoeker evenmin aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan het slachtoffer van foltering of van een onmenselijke of vernederende behandeling dreigt te worden.

Met betrekking tot de algemene situatie in Afghanistan wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd wat volgt:

“Wat de algemene situatie in uw regio van herkomst betreft, dient het volgende te worden opgemerkt. U verklaarde afkomstig te zijn van het district Jabal Saraji (district Parwan).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

[...]

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Jabul Saraj in de provincie Parwan te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict d.d. 20 november 2013 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad d.d. 20 november 2013) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan.

Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat de veiligheidsincidenten in de provincie Parwan zich concentreren in welbepaalde districten. In de andere districten van Parwan blijft de situatie vrij rustig. Betreffende het district Jabul Saraj blijken zich in de periode van verslaggeving amper incidenten te hebben voorgedaan, en kan bezwaarlijk worden gesteld dat er een situatie heerst van veralgemeend willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Jabul Saraj in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Dat u bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van de algemene veiligheidssituatie het slachtoffer van een onmenselijke of vernederende behandeling dreigt te worden, is zoals blijkt uit bovenstaande argumentatie evenmin aannemelijk.

Bijgevolg dient te worden geconcludeerd besloten dat het artikel 3 van het EVRM een terugkeer of verwijderingsmaatregel naar Afghanistan niet in de weg staat."

Waar verzoeker aanvoert dat de situatie in zijn district kan verslechteren is dit niet dienstig. Het is immers de plicht van de Raad om een *actuele* beoordeling te doen van het potentiële risico op ernstige schade dat verzoeker mogelijks zou lopen. Met het opwerpen van hypothesen, toont verzoeker niet aan dat de commissaris-generaal de situatie onjuist heeft beoordeeld. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker momenteel een gevangenisstraf uitzit zodat een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM pas aan de orde zal zijn wanneer daadwerkelijk ten aanzien van verzoeker een terugleidingsmaatregel wordt genomen. Waar verzoeker aanvoert dat zijn district wordt omringd door districten waar courant veiligheidsincidenten plaatsvinden, blijkt uit de informatie die de verwerende partij bij zijn nota voegt dat het enige district dat grenst aan Jabalsaraj waarvoor actueel wordt geoordeeld dat er nood is aan subsidiaire bescherming, het district Shinwari is. De andere districten die als gevaarlijk worden beschouwd in de provincie Parwan zijn de districten Ghorband en Sheikh Ali, deze grenzen niet aan het district van verzoeker. Verzoeker toont het tegendeel niet aan en beperkt zich tot loutere beweringen. Verzoeker toont dan ook niet aan dat het advies, voor zover een dergelijk niet bindend advies aan de minister een aanvechtbare rechtshandeling is, strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Het tweede middel is niet gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT